

Sygn. akt XVII Ka 78/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: p. o. stażysty Małgorzata Kaczmarek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu Beaty Trawińskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017r.

sprawy I. T. (1)

oskarżonej o czyn z art.178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 listopada 2016 roku sygn. akt VIIIK 510/16

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
 2. zwalnia oskarżoną od zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych
- za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. VIII K 510/16 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżoną I. T. (1) za winną przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonej w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając mu rażąco niewspółmierność wymierzonego środka przewidzianego w art. 42 § 1 k.k., poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zakazu przewidzianego w art. 42 § 2 k.k. w zakresie prowadzenia pojazdów kategorii B.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się bezzasadna.

Sformułowany przez skarżącego zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonego oskarżonej środka karnego przewidzianego w art. 42 § 2 k.k. uznać należało za chybiony. Treść zarzutu w apelacji nakładała jednak na Sąd Okręgowy obowiązek zbadania, czy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

Zgodnie z treścią art. 53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnia również motywację i sposób działania sprawcy oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa (art. 53 § 2 k.k.). Przy czym przepisy art. 53 k.k. stosuje się odpowiednio do orzekania innych środków przewidzianych w kodeksie karnym (art. 56 k.k.).

Wbrew sugestiom skarżącego Sąd Odwoławczy nie znalazł jednak podstaw by kwestionować orzeczonej wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Zauważyć bowiem należy, że jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy I. T. (2) umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a jej zachowanie mogło doprowadzić do tragicznego w skutkach wypadku. Nie budzi zatem jakichkolwiek wątpliwości, że w sposób karygodny zlekceważyła przepisy ruchu drogowego i prowadzenie przez nią jakichkolwiek pojazdów mechanicznych zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

W konsekwencji zaś nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonej, że Sąd I instancji niesłusznie zastosował wobec oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów kategorii C oraz C+E. Nawet bowiem mając na względzie, że oskarżona utraciła możliwość dalszego wykonywania dotychczasowej pracy, a przez to jej sytuacja materialna uległa znacznemu pogorszeniu, nie można pomijać, że przecież utrata pracy stanowiła konsekwencję popełnienia przez oskarżoną czynu zabronionego. Nie sposób byłoby przy tym przyjąć, że zasadnym byłoby umożliwienie oskarżonej prowadzenie pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t. Nawet bowiem biorąc pod uwagę, że przypisanego czynu I. T. (2) dopuściła się prowadząc samochód osobowy, zachowanie oskarżonej, która tuż po tym jak ze współpracownikami spożywała alkohol wsiadła za kierownicę, świadczy jednoznacznie o całkowitym lekceważeniu podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, braku wyobraźni i dojrzałości. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny jeśli się weźmie pod uwagę, że oskarżona poruszała się trasą szybkiego ruchu, gdzie wskutek wysokich prędkości osiąganych przez uczestników ruchu drogowego, każde, nawet najmniejsze zderzenie się pojazdów, może prowadzić do tragicznych skutków oraz to, że oskarżona wykonywała zawód kierowcy samochodów ciężarowych w transporcie międzynarodowym, a z racji wykonywanego zawodu należało od niej oczekiwać szczególnego poszanowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Na aprobatę zasługuje przy tym stanowisko Sądu Rejonowego, że trzyletni okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych winien uzmysłwić oskarżonej konieczność odpowiedzialnego i zgodnego z prawem zachowania na drogach, z drugiej zaś strony w przyszłości oskarżona będzie mieć możliwość odzyskania utraconych uprawnień.

W tym stanie rzeczy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, nawet uprzednia niekaralność I. T. (3) oraz dotychczasowy nienaganny tryb życia, nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia. O ile zaś rzeczywiście to właśnie rodzaj pojazdu mechanicznego, przy którego prowadzeniu sprawca dopuścił się przestępstwa, stanowi, przy orzekaniu środka karnego przewidzianego w art. 42 § 2 k.k., przesłankę wskazującą na rodzaj pojazdów mechanicznych, które powinny zostać objęte zakazem, o tyle jednak okoliczności czynu mogą uzasadniać dodatkowo orzeczenie zakazu także w odniesieniu do pojazdów innego rodzaju, jak prowadzony przez sprawcę, względnie orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i tak też było w niniejszej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 43/07, OSNwSK 2007/1/922).

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Natomiast o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624

§ 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zwolnił oskarżoną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty mając na względzie, że obecnie uzyskuje ona niewysokie dochody, a przy tym pomaga swojej studiującej córce i jest zobowiązana do zapłaty roszczenia regresowego na rzecz towarzystwa ubezpieczeniowego.

SSO Justyna Andrzejczak